

Краса

Максим Рильський

В зелених лаврах, в синій світлотіні,
У саяві сонця й вишнях у цвіту,
В огні троянд, у моря мерехтінні
Побачить кожен може красоту.

Але от слово провесна приснилось
Мені сьогодні в світанковім сні —
І як же втілилось? Як уявилась
Весни предтеча сонному мені?

Там бурий сніг, там сірий, там ще білий,
Струмочки пробиваються між ним,
Граки і галки край калюжі сіли
Живитись, так би мовить, чорт зна чим.

Блищить солома жовта поміж колій,
І горобці розбризканим гуртком,
Радіючи своїй немудрій долі,
Ласують теплим кінським кізяком.

Дим стелеться над самою землею,
Печеним хлібом пахне відкілясь;
У мішанині темній снігу й глею
Доріжка вита вгору подалась.

У кузні — молотків перекликання,
І людський на подвір'ї перегук;
Бруньки дерев застигли у чеканні;
Із круком грає у повітрі крук.

Вантажні захлинулися машини;
Не вечір ще, та день мов пригаса;
У мряці тане гелгання гусине...
І все це, друзі, провесна й краса.